

Ärra tündine mitte lotusse peale fülvades.

Jah, ärra tündine mitte, ehk sa ful
wilja ei nä.

Neks öppetaja, kui ta sedda kallist san-
na Jummal aarmust Jesusse Kristusse sees,
kolmkümmend aastat sai kulutanud, wölt-
tis nou, kulutamist jäätta, fest et ei arwänd
lihtegi fasso ennast saatwad, eggas sedda
diget joudv ennesel ollewad. Ühhel pühha-
páwal, kui lounase jutlusse sai üttelnud,
täetas ta omma föbradele sedda nou, ja
ütlis, jo öhtose jutlusse — mis seal ka
prufiti — temma polest kül ülematta já-
wad. Kül nemmad ta mele tulletasid, et
rahival riist halle meel fest olleks, ja et
ei olnud eeddagit, kes olleks temma asse-
mel voinud olla. Agga ei aitnud, muud

fui jái omma sanna peale, ja ei ütlend
ennast iwoiwad. Räkis alles, kui illukes-
te koppuppati uks peale, ja üks ellatand
naene astus tappa, ja se naese ello asse
olli hea tüük maad kirriko jurest ärra. Tulus-
lin, ütles, öppetajat palluma, öhtose jut-
lusse sees siht salmi ärraselletada, ei moi
ma muido maggada. Öppetaja küssis,
mis salm se piddi ollema? Ei ma tea
lohta nimmetada, kostis naene, agga san-
nad on need sammad: „Ja ma mõtle-
sin: ei ma tahha sedda kulutada,
egga ennam Temma nimmel räki-
da: agga se sai mo süddames fui
pöllew tuloke, mis kinnipeti mo
lukontide sees, ja ma tündisin är-
ra kannatades, ja ei suudan mit-
te.“ — Need sannad on Jeremia ramato
20 peatükki 9 salmi seest. — Öppetaja
sai rõõmsaks, tundes, need sannad otse
temmale rõgitud ollewad, ja teggi nenda,
kui naene olli pallunud. Ja pärast sed-